

IZ INOSTRANIH ARMIJA

SAD

REZERVNE SNAGE ARMije SAD¹⁾

U SAD je 1955 donet Zakon o rezervnim snagama, kao rezultat detaljne revizije dotada postojećih zakona i propisa iz te oblasti. Visoka cena izdržavanja aktivnih jedinica postavila je pred rukovodioce Američke armije zahtev za smanjenje njihovog broja; taj zahtev je trebalo, međutim, uskladiti sa bojnomo gotovošću oružanih snaga. Težnja da se odgovori i jednoj i drugoj potrebi vrlo jasno je izražena u navedenom Zakonu; novina i njegova bitna karakteristika sastoje se u smanjenju vremena koje je vojni obveznik dužan da provede u aktivnim jedinicama i povećanju roka služenja u rezervnim snagama. Obveznik, naprimera, može da završi obuku u aktivnim jedinicama za 6 meseci, ali u tom slučaju mora da provede u rezervnim snagama 7 1/2 godina. Obaveza u rezervnim snagama sastoji se od 48 jednodnevnih vežbi i jednog dvonedelnog logorovanja godišnje.

Po novom Zakonu jasno se vidi da su rezervne snage dobile vrlo značajno mesto u sklopu oružanih snaga. Predviđa se da Armija SAD do 1960 raspolaže sa 7,700.000 ljudi spremnih za rat i to 2,800.000 u aktivnim jedinicama, 2,900.000 u rezervnim snagama prvog poziva i 2,000.000 u rezervnim snagama drugog poziva. Do iste godine treba da bude formirano 1.765 centara za obuku rezervista samo u KoV. Dosada je dosta učinjeno u ostvarivanju ovog programa. U toku je revizija statusa rezervista, koja se sastoji u tome što će se u rezervne snage prvog poziva uključiti samo oni rezervisti koji odgovaraju uslovima datim u Zakonu iz 1955, dok će ostali preći u rezervne snage drugog poziva ili će biti uopšte isključeni iz rezervnih snaga. Dosada je već 120.000 rezervista isključeno iz sastava rezervnih snaga prvog poziva. Bilo je predviđeno da 1 jula 1957 broj rezervista prvog poziva KoV dostigne jačinu od 1,500.000 oficira i vojnika. U istom periodu prošle godine bilo ih je 620.000, što znači da se za godinu dana broj više nego udvostručio.

Jedan od vrlo ozbiljnih problema sa kojima se u sadašnjoj fazi susreću rezervne snage je ograničeno vreme za jedinačnu obuku rezervista. Prema iskustvima aktivnih jedinica američke KoV potrebno je oko 700 časova obuke da bi se dobio strelac sa elementarnom obučenošću. To znači da bi za elementarnu — jedinačnu obuku prema današnjem tempu obuke u rezervnim snagama (48 vežbi i dvonedelnog logorovanja godišnje) bilo potrebno četiri godine. Ovaj problem će se postepeno rešavati uključivanjem u rezervne snage obveznika neposredno posle otluženja roka u aktivnim jedinicama. Težište obuke u rezervnim snagama treba da bude na osnovnim jedinicama (odeljenska, vodna i četna obuka). Danas već ima više od 5.400 jedinica četnog obima u kojima su sakupljeni rezervisti prvog poziva. Održavanje svake od ovih jedinica staje preko 25.000 dolara godišnje. Međutim, njihov broj se mora povećavati u skladu sa izvršenjem programa predviđenog Zakonom o rezervnim snagama.

1) — Hugh M. Milton II: Strengthening Our Reserve Forces, *Army Information Digest*, SAD, mart 1957;
— Overton Brooks: Our Nation's Security, *Army Information Digest*, SAD, mart 1957;
— The Reserve Forces Act of 1955, *Army Information Digest*, SAD, februar 1956.

Drugi ozbiljan problem koji se svakim danom sve jače ističe jeste materijalno obezbeđenje obuke rezervnih snaga. Donedavna su naoružanje i oprema kojom su raspolagale jedinice rezervnih snaga odgovarali potrebama, ali sve veći priliv rezervista, s jedne, i prošireni zadaci obuke, s druge strane, zahtevaju mnogo bolju organizaciju materijalnog obezbeđenja ovih jedinica i daleko veće novčane izdatke. U ovom pogledu su od posebne važnosti uskladištenje i tehničko održavanje naoružanja i opreme. Dobar deo lokalnih rezervnih jedinica rešio je na povoljan način ovaj problem ali, i pored toga, ostalo je još dosta da se učini. Pored ostalog, za ovo je potrebno i plaćeno administrativno i stručno-tehničko osoblje. Krajem budžetske 1956 godine ovaj personal je brojao 1.647 ljudi. Ovim je u tom periodu bilo rešeno 89% potreba jedinica rezervnih snaga. Ali, s obzirom na to da 1957 godina treba da bude vrlo intenzivna u pogledu ispunjavanja programa Zakona o rezervnim snagama, ovaj broj nije zadovoljavajući.

Svi ovi visoki materijalni izdaci i drugi organizacioni i tehnički naponi usmereni su na poboljšanje kvaliteta obuke. U ovom cilju pooštreni su i zahtevi, naročito u odnosu na period pre donošenja Zakona o rezervnim snagama, u pogledu discipline i opšteg zalaganja u izvođenju obuke od strane samih rezervista. Zakonom o rezervnim snagama predviđeno je, naprimera, da oni rezervisti koji u pogledu ispunjavanja zadataka u rezervnim snagama ne budu dali zadovoljavajuće rezultate, mogu biti upućeni u aktivne jedinice. Razume se da je ovo oštra mera, jer je svakom obvezniku mnogo pogodnije da bude kod kuće, radi svoj posao i jedanput nedeljno odlazi u svoju lokalnu rezervnu jedinicu na obuku, nego da bude podvrgnut svim obavezama služenja roka u aktivnim jedinicama.

I pored toga što su postignuti vidni uspesi u ispunjavanju programa predviđenog Zakonom o rezervnim snagama, zaključuje H. Milton, pomoćnik ministra američke KoV, postoje svi uslovi da se po pitanjima popune i rezerve učini u 1957 još veći napredak, i to kako u pogledu brojnog povećanja rezervnih snaga, tako i njihove obuke. Brojno povećanje rezervnih snaga zasniva se na činjenici da 1957 godine veliki broj mladića treba da se vrati sa otsluženja dvogodišnjeg roka u aktivnim jedinicama. Rezervne snage će na taj način biti povećane za oko 110.000 potpuno obučanih ljudi, što će svakako pozitivno uticati na rezervne snage uopšte, a posebno na kvalitet njihove obuke.

P. Č. P.

ZAPADNA NEMAČKA

PRILOG NEMAČKOJ IZVORNOJ RATNOJ DOKUMENTACIJI

U Zapadnoj Nemačkoj je pronađen, i sada se nalazi u novoj *Vojnoj arhivi* Savezne arhive u Koblencu, potpun pregled (spisak) svih brojeva vojnih pošta iz Drugog svetskog rata koji sadrži oko 70.000 brojeva VP iz perioda 1939—45. Ovaj (službeni) pregled bio je sastavljen u toku rata i vođen od strane rukovodioca Operativne poštanske službe (*Heeresfeldpostmeister*), koji je bio potčinjen Generalštabu KoV.

Pregled je značajan kao izvorni dokument za izučavanje istorije Drugog svetskog rata. Na temelju ovog pregleda i odgovarajuće kartoteke moguće je rekonstruisati sastav svih štabova i trupa koji su bili u dejstvu u toku rata, sa svima nastalim veoma zamršenim promenama.

(*Wehrwissenschaftliche Rundschau*, Z. Nemačka, jun 1957)

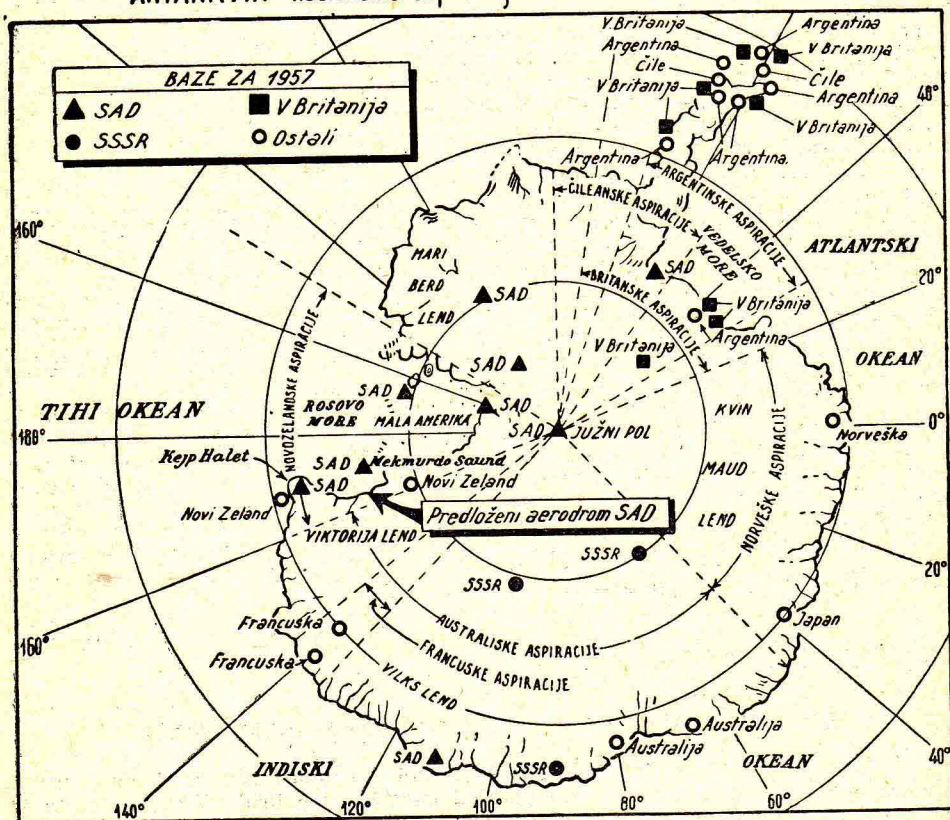
ANTARKTIK

ISTRAŽIVANJA NA ANTARKTIKU

Zbunjujuća slika nacionalnih aspiracija na razne delove Antarktiku još se više komplikuje naučnim posmatranjima koja treba tamo da se obave u toku međunarodne Geofizičke godine od jula 1957 do kraja 1958.

Argentina, Australija, V. Britanija i Čile su uspostavili stalne antarktičke stanice; Novi Zeland ima svoju stanicu kod Kejpa Haleta; Francuska je u toku prošlih 7 godina održavala baze na Adeli Lendu.

ANTARKTIK—nacionalne aspiracije i mesta za aerodrome

Ne raspolaže se podacima o stalnom održavanju sovjetske glavne baze kod Mirnija, u sektoru na koji pretenduje i Australija. SSSR ne priznaje nikakve nacionalne aspiracije u Antarktiku i izjavio je da neće priznati nikakav sporazum po pitanju teritorijalnih prava u Antarktiku u kome ne bi bio zastupljen Sovjetski Savez.

Iako su polarni istraživači Berd i Elzvert u svoje vreme udarili osnov američkim aspiracijama na Mari Berd Lend, Vašington je zauzeo stanovište da sve dok prostorija nije posednuta, svako proklamovanje nekih aspiracija na nju nema nikakvih osnova.

(Military Review, SAD, maj 1957)